

NÚMERO

130

Butlletí

JULIOL

2003

Estel Negre

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

**Per la igualtat social
des de la diversitat sexual**

ORGULL CIUTADÀ

Lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals lluitarem junts pels drets que ens falten

Segurament deuen haver sentit el que es diu, que gais i lesbianes ja tenen molts drets, i que formen una «màfia rosa». Doncs bé, cada dos dies es produeix al món un assassinat per homofòbia, a casa nostra les parelles del mateix sexe no tenen els mateixos drets que els matrimonis. El llenguatge quotidià és ple d'injúries i l'ensenyament no contempla la diversitat sexual. Ningú no es pot imaginar la difícil realitat dels menors rebutjats a l'escola per motiu d'orientació sexual, ni l'aïllament dels joves homosexuals a moltes famílies que no els accepten. La sida torna a preocupar perquè l'eufòria de les noves medicacions ha fet baixar les precaucions.

És palès que la situació actual ha millorat i si mireu enrere s'ha guanyat llibertat. La feina i la dedicació de moltes persones anònimes han fet que s'hagi recorregut una part del llarg camí cap a la igualtat de drets. Un camí ple d'obstacles i que a mesura que els anem superant ens acostem a l'objectiu desitjat: la igualtat. Aquest objectiu tan simple i rotund com és la igualtat de drets per a totes les persones, però, a nosaltres —lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals (LGTB)— encara ens és negat. Som lluny de la plena igualtat del col·lectiu LGTB, i temes punyents com la rehabilitació de les víctimes de l'antiga llei de perillositat social encara queden pendents.

Des de determinats sectors de la societat, els que són més radicals, els més carrinclons s'entesten a mostrar-nos com el que sempre els ha agradat: aquells estereotips de les pel·lícules, d'una època sortosament passada, on les lesbianes no existien i els gais duïen més ornaments que un arbre de Nadal i una ploma que semblaven pollastres. La societat, malgrat tot, està molt més avançada que els que manen i exigeix respostes a la manca de drets de LGTB, i a poc a poc es van

aconseguint. No és suficient. S'ha de continuar lluitant per la igualtat de drets. Malgrat tot, lesbianes, gais i transsexuals s'estimen, formen famílies, eduquen i adopten encara que la llei no ho reconeix.

Lluny de tot victimisme, així doncs, s'han de formular propostes en positiu com, per exemple, el dret al matrimoni sense discriminació o la plena igualtat en l'àmbit laboral. Aquests no solament són reptes que afecten determinades persones, són simples drets humans propis d'un model de societat igualitària, diversa i democràtica.

Ara fa 26 anys des d'aquell diumenge 26 de juny de 1977 que a Barcelona i per primera vegada a l'Estat espanyol commemoràvem la revolta a l'Stonewall Inn de Nova York la nit del 27 al 28 de juny de 1969, sortint al carrer per reivindicar canvis a la legislació vigent, ja que, no ho oblidem, en aquells moments encara es tancaven persones a la presó simplement pel fet de ser homosexuals.

Avui dia els drets del col·lectiu LGTB són ja una qüestió social i no pas sectorial o de minories. Per aquest motiu, enguany, una quinzena d'entitats LGTB, tot valorant els reptes pendents, fugint de qualsevol conformisme i recollint la varietat actual del mateix moviment, hem constituït la Xarxa per l'Orgull d'Entitats de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de Catalunya, que reuneix des de grups cristians, d'estudiants, culturals, VIH/sida, fins a esportius o d'educadors al si de les comissions de llibertats sexuals de partits polítics i sindicats. Es tracta de sumar forces sense cap exclusió. I tots junts, celebrarem aquest Dia de l'Orgull Lesbià, Gai, Transsexual i Bisexual.

Volem mostrar a la societat que existim, que encara ens queda camí per recórrer i obstacles per superar. I ho fem amb un nou missatge, un missatge adaptat a les necessitats actuals, i utilitzant un llenguatge

nou, el de la participació de tots i totes; incloent-hi tots aquells que comparteixen amb nosaltres l'empipament per la injustícia d'una legislació i d'uns governants d'una altra època.

Volem comunicar les nostres reivindicacions a cada home, dona, heterosexual, homosexual, bisexual o transsexual, ja que no cal ser d'una determinada orientació sexual per lluitar per la llibertat de tots els homes i totes les dones que no poden estimar en les mateixes condicions dels altres. Des de la Xarxa proposem avançar en la celebració de l'Orgull LGTB de forma oberta i participativa, volem celebrar el nostre dia i volem reivindicar els nostres drets. Volem obrir el nostre dia a tothom, per a la reivindicació lúdica de la igualtat i per convidar la ciutat a fer realitat el lema de la Xarxa per al 2003: *Per la igualtat des de la diversitat. Diferència no és igual a desigualtat.* També ho volem fer a partir d'una nova forma. Una forma transversal de lluitar pels drets de LGTB des de tots els àmbits de la societat, econòmics, polítics, socials...

Jordi Petit (Coordinadora Gai-Lesbiana), Joana Barrafont (BarceDona) i Joan M. Miró (Club Esportiu Panteres Grogues), en representació de la Xarxa per l'Orgull d'Entitats de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de Catalunya

MANIFEST ORGULL GAI-LESBIÀ 2003

Ben Amics vol, un any més, intentar representar els interessos, anhels i demandes de totes les lesbianes i els gais de les Illes Balears. Un any més, si. 365 dies treballant per assolir la plena igualtat entre el col·lectiu de gais i lesbianes, i la resta de la societat.

Tristament hem de constatar que aquesta lluita per una igualtat efectiva va per llarg, que encara hi ha moltes discriminacions genèriques (legals, laborals, socials) i, també, moltes discriminacions i impediments individuals que són emmudits per temor.

Enguany, però, a les nostres reclamacions històriques (el matrimoni civil, la possibilitat d'accedir a l'adopció d'infants, una educació que contribueixi a eliminar la homofòbia...) n'hi volem afegir una: l'eliminació de tota discriminació laboral pel fet de ser gai o lesbiana. Enguany volem especialment fer una crida a les administracions i als sindicats perquè impulsin polítiques decidides que combatin aquestes discriminacions a la feina, i iniciïn programes concrets d'assistència, defensa i ajut a totes aquelles persones que han estat víctimes de burles, pressions i atacs al seu lloc de treball per raó de la seva orientació sexual.

No podem presenciar més, sense fer-hi res, aquesta multitud de casos on persones són atacades per raó de la seva íntima i natural manera d'expressar els sentiments i vivències, que res té a veure amb el rendiment laboral o la vàlua al treball. No podem assistir més, sense reaccionar-hi, a aquest fet de nombrosos casos de persones atemorides, avergonyides, deprimides, amb la por a totes les fibres del seu cos només pel fet de treballar a ambients on l'homosexualitat és perseguida encara, o considerada indigna. Què sàpiguen que a Ben Amics estam amb ells, que farem tot el que sigui possible per eliminar aquests focus de marginació i discriminació, que treballarem per involucrar el màxim de forces socials i administracions en la solució d'aquest problema.

MANIFEST ORGULL GAI-LESBIÀ 2003

El treball ocupa gran part de la vida de les persones i hem d'exigir que també a la feina (o a l'accés a un treball) un gai o una lesbiana es pugui sentir còmode i tractat amb dignitat i igualtat. Això exigim!

I a tots els gais i totes les lesbianes, i als que no ho són, us demanem que sigueu combatius, que tingueu valor i força per lluitar contra totes les discriminacions que encara patiu, que sigueu solidaris i considereu com el vostre qualsevol problema d'aquesta índole que pateixi un gai o una lesbiana, que denuncieu qualsevol casta de discriminació, que ens feu arribar a Ben Amics les vostres demandes i problemàtiques. Així, entre tots, aconseguirem una societat més justa i per a tots.

Una societat on ens puguem casar si així ho decidim (no volem que ningú decideixi per nosaltres). Una societat on puguem accedir a l'ad opció en les mateixes condicions que qualsevol altra. Una societat on puguem desenvolupar-nos i realitzar-nos lliurement, també a la feina. Una societat on l'educació serveixi per superar barreres i prejudicis. Una societat on els gais i les lesbianes, de qualsevol edat, puguin sentir-se útils i respectats. Una societat per a tots i totes, oberta i plural.

Per aconseguir això tots i totes hem de ser líders, tots i totes ens hem d'involucrar, tots i totes ens hem d'esforçar.

A tots i totes que ja ho feu, gràcies. A tots i totes que lluiteu sense perdre el somriure i les ganes de viure, gràcies. A tots i totes que ens feu costat, gràcies.

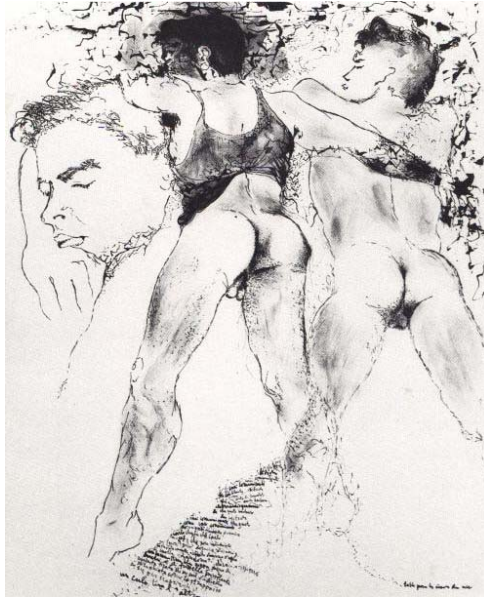
Hem de dir també, que per assolir una verdadera igualtat social, per aconseguir exercir els nostres drets, no oblidem que és necessària la implicació dels governants i legisladors. Volem saludar-los a tots, ara

que han passat les eleccions municipals i autonòmiques, i els hi demanem que siguin clars i decidits, que impulsin polítiques i mesures per assolir aquests objectius d'igualtat plena i justa, i d'eliminació de totes les discriminacions que patim.

Tots vivim a un sol món. Ben Amics treballa perquè aquest món sigui de tots, en igualtat de condicions, sense deixar a ningú pel camí. Us demanem que seguim amb atenció les polítiques

que duguin a terme els governants i que sigueu la veu de la seva consciència, cada dia. Si ho fan bé, per agrair-los-ho, però si ho fan malament per censurar-los-ho cada dia, cada moment. No deixarem que els polítics juguin amb la nostra dignitat pus mai més.

A Ben Amics ens sentim orgullosos de poder contribuir a tots aquests objectius. A Ben Amics ens sentim orgullosos de vosaltres. Ben Amics avui vol celebrar amb alegria, amb tots i totes, que anem fet passes endavant. A tots i a totes: Ànim. Que avui sigui una nit d'alegria, de celebració, de combat i de compromís; una mostra de com serà la resta de l'any. Ningú ens canviarà, ningú amagarà la nostra lluita, ningú impedirà que celebrem amb alegria i dignitat que ens acostem cada dia més a un món just i igualitari, a un món més normal!

Ben Amics

ATUREM EL DESALLOTJAMENT DEL CSOA S'ESKOLA

Més de vint mesos d'idees i d'autogestió

Des de fa més de vint mesos les aules de l'antic col·legi San Luís Gonzaga del Terreno tornen a omplir-se de vida, rera sis anys de total i ruïnós abandó.

Un grup de persones amb inquietuds, organitzades en l'Assemblea d'Okupes de Ciutat, vam okupar aquest edifici per poder dur a terme multitud d'activitats, autoorganitzant-nos i tractant de cobrir per a nosaltres mateixos la manca d'espais on poder desenvolupar-nos autònomament al marge de l'oci i d'una cultura que responen més a interessos econòmics que a necessitats socials.

El Centre Social Okupat i Autogestionat s'Eskola és una proposta alternativa de participació activa, col·lectiva i solidària, és una experiència d'autogestió organitzada en assemblea on decidim entre tots i totes, sense líders, dirigents ni cap mena de jerarquia.

Realitats com aquesta no agraden a les institucions, les quals pretenen monopolitzar l'oci i l'educació populars, convertint-los en un objecte de consum més. Per això l'Ajuntament de Palma, amb l'excusa de dotar d'equipament sociocultural al barri, sense haver presentat cap projecte concret i seriós fins al moment, volen desallotjar s'Eskola, impossibilitant que l'ampli espectre de persones i de col·lectius puguem seguir disposant d'un espai obert on poder realitzar-nos i dur a terme activitats de manera solidària i activa.

Des de s'Eskola han sorgit multitud d'idees i hem dut a terme molts projectes: xerrades; debats; jornades de conferències; espectacles musicals, teatrals i de circ; cinema i documentals; tallers d'ordinadors, d'escacs, de percussió, de ceràmica, de malabars, de capoeira, de dansa, d'escaletric, de fotografia; biblioteca; menjadors populars; reunions de col·lectius; distribuïdora de materials alternatius; i un llarg etcètera.

Aquests són els nostres arguments enfront de la lògica especuladora que ens vol veure un altre pic al carrer.

Actualment l'Ajuntament, després d'accelerar l'expropiació del col·legi a l'antic propietari, per una gran suma de diners, s'han quedat amb l'immoble. Un cop haver-se desestimat la causa penal al Jutjat d'Instrucció núm. 3, malgrat les pressions, el Govern municipal ha sol·licitat el desallotjament administratiu a través del Jutjat del Contenciós, al qual nosaltres hem presentat recurs. Això del recurs es veu que no ha funcionat i ara tenim una ordre de desallotjament a sobre: tenim dos mesos de termini per desallotjar s'Eskola.

Però s'Eskola segueix en marxa, posant en pràctica les nostres idees de tallers, de xerrades i d'activitats, com a mitjà principal de lluita. També hi volem, amb aquest escrit, arribar al màxim possible de gent i animar tothom a venir-hi a fer propostes i a participar d'aquest gran projecte social. «Quants més serem, més riurem» i més suport hi haurà per seguir endavant.

No anirem a plorar davant l'Ajuntament. Exigim que aquest espai segueixi obert i actiu per a tothom.

Llegeix i actua. Ajuda'ns a difondre aquesta informació.

No desallotjaran les nostres idees!

S'Eskola resisteix!

RECORDANT ORWELL

Enguany es commemora, com ja haureu vist per tota la premsa, el centenari del naixement de l'escriptor anglès George Orwell. Nosaltres, des del *Butlletí Estel Negre*, en volem retre un petit homenatge a l'home que va escriure un dels llibres més emotius que sobre la Revolució espanyola durant els anys de la Guerra Civil s'hagin escrit mai. En aquest i en els propers butlletins, hi anirem publicant un seguit d'articles sobre la vida i l'obra d'aquest senzill i, malgrat el que diguin alguns, honest home. I que millor que començar amb una cronologia de George Orwell.

CRONOLOGIA DE GEORGE ORWELL

1903. El 25 de juny neix Eric Arthur Blair, futur George Orwell, a Motihari, Bengala. Son pare era administrador al Departament de l'Opi del Govern de l'Índia.

1904. Sa mare regresa amb ell i ses germanes a Anglaterra.

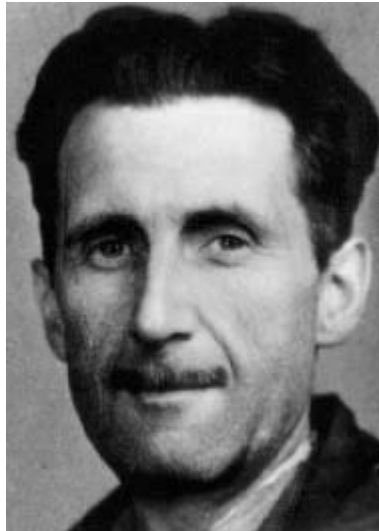
1911-1916. Ingressa al col·legi St. Cyprian, escola de l'alta burgesia. Anys més tard escriurà sobre aquesta experiència: «No es pot ser més cruel amb un nin que enviant-lo a una escola on tots els altres nins són més rics que ell. Un nin conscient de la seva pobresa se sentirà rebutjat fins un extrem que els adults no poden ni tan sols imaginar.» (*Keep the Aspidistra Flying*)

1917-1921. Estudis al *college* d'Eton en qualitat de becat. Tindrà com a condeixebles James Connolly, Cecil Beaton i Anthony Powell, i Aldous Huxley en serà el mestre de francès durant un any.

1922-1927. N'abandona els estudis per ingressar a la Policia Imperial Hindú, triant com a destí Birmània. Descobreix la realitat de l'imperialisme, al que criticarà

virulentament tota sa vida. En *The Road to Wigan Pier*, hi escriurà al respecte: «Vaig comprendre que no solament havia de rebutjar l'imperialisme, sinó també tota forma de dominació de l'home per l'home.

Volia submergir-me, descendir entre els oprimits, ser un d'ells, estar-me al seu costat contra els tirans.»

1927. A l'estiu, després de renunciar al cos de la guàrdia imperial, retorna a Europa i desembarca a Marsella, on presència una gran manifestació contra l'execució de Sacco i Vanzetti. El setembre, de bell nou a la llar familiar, és criticat per haver deixat una bona feina i un bon sou, que de fet no tornarà a aconseguir igualar fins 1942. Sobre la seva renúncia a la guàrdia

birmana ens dirà: «Vaig abandonar, en part, perquè el clima m'havia arruïnat la salut i, en part, perquè ja tenia vagues idees per escriure llibres, però sobretot perquè no podia continuar servint a l'imperialisme, al qual havia arribat a considerar en gran manera com a una estafa.» Passa de policia a vagabund, situació que perllongarà durant quatre anys.

RECORDANT ORWELL

1928. A la primavera, marxa a París, on romandrà un any i mig. Escriu dues novel·les que després destrueix. Es queda sense diners i comença a viure com a indigent i treballant de rentaplats. Té una aventura amb una jove prostituta que acaba robant-li i abandonant-lo.

1929. Pel febrer és ingressat en un hospital per un greu atac de pneumònia. A la darrera de l'any retorna a Anglaterra. Provoca, a mitjan desembre, mitjançant una borratxera, el seu empresonament per així poder conèixer per dins els calabossos i els seus pobladors. Viu com un indigent, tot freqüentant asils i cases de caritat.

1930. Pel març comença a publicar crítiques i ressenyes. A l'estiu dona classes particulars als tres fills d'un agent de la Policia Imperial Hindú.

1932. D'abril fins juliol de 1933 va viure i va fer classes (d'anglès, francès, història, geografia i matemàtiques) en una escola londinenca.

1933. Pel gener apareix el seu primer llibre, sota el pseudònim de George Orwell, *Down and Out in Paris and London* (*Sense ni cinc a París i Londres*), editat per Gollancz a Londres i per Harper als Estats Units. Abans havia estat rebutjat pel poeta T. S. Eliot i per l'editorial Faber & Faber on feia feina. Pel desembre emmalalteix de pneumònia i va passar dues setmanes ingressat en un hospital. Surt publicat el seu segon llibre *Burmese Days* (*Dies a Birmània*).

1934. Es recupera de la pneumònia a ca els seus pares, a Southwold, on roman nou mesos. Més tard troba feina en una llibreria del barri londinenc de Hampstead.

1935. Apareix l'edició francesa de *Down and Out in Paris and London*, sota el títol *La vache enragée*, amb una introducció del propi Orwell i un pròleg de l'escriptor vagabund romanès Panait Istrati. Pel març

publica la novel·la *A Clergyman's Daughter* (*La filla del clergue*). Coneix Eileen O'Shaughnessy amb qui es casarà el 9 de juny de l'any següent.

1936. Pel gener n'abandona la feina a la llibreria i es passa dos mesos aplegant material sobre la situació dels treballadors a Wigan, al nord d'Anglaterra. Reprèn la vagabunderia per tenir un contacte directe amb la situació que pretén estudiar. Es publica la seva novel·la *Keep the Aspidochelone Flying*. Decideix d'anar a Espanya per lluitar contra el feixisme, però el secretari del Partit Comunista britànic el rebutja com a membre de les Brigades Internacionals per considerar-lo «poc fiable políticament». L'Independent Labour Party (ILP) [Partit Laboralista Independent], marxista heterodox, li atorga les credencials necessàries i el posa en contacte amb el POUM. Per equipar-se per anar a la guerra, Orwell n'empenyora la part de l'herència. Pel desembre parteix cap Espanya, aturant-se a París, on visita el seu amic Henry Miller; aquest li diu que li sembla una banalitat ficar el nas en la guerra espanyola, però li regala la caçadora de cuir que portarà al front.

RECORDANT ORWELL

1937. El POUM accepta les credencials de l'ILP i destina Orwell a les seves milícies. Parteix cap el front d'Aragó. Pel febrer la seva dona Eileen arriba a Barcelona per treballar com a secretària de l'encarregat de l'ILP britànic. El visita al front. Pel març pateix un enverinament sanguini resultat d'una ferida mal curada i infectada; passa 10 dies a l'hospital de Monflorite i un cop guarit retorna al front. Aquest mateix mes es publica *The Road to Wigan Pier*, una denúncia de la condició obrera i una decidida defensa del socialisme, tot començant a ser conegut, llegit i criticat. Pel maig es troba a Barcelona i participa activament en la lluita contra el Govern i els comunistes que pretenen acabar amb les conquestes revolucionàries. Es troba amb l'escriptor nord-americà John Doss Passos. Retorna al front d'Osca on és ascendit a alferes. Una bala el fereix al coll i ha de retornar a Barcelona, on és hospitalitzat; perilla la seva veu, però, no sense dificultats, aconsegueix de tornar a parlar, encara que sempre patirà de la ferida. El 18 de juny, els comunistes escorcollen l'habitació d'Eileen i es porten una pila d'articles d'Orwell. Eileen i Orwell, que han de viure en la clandestinitat, s'arrisquen a visitar el seu company de milícia, també

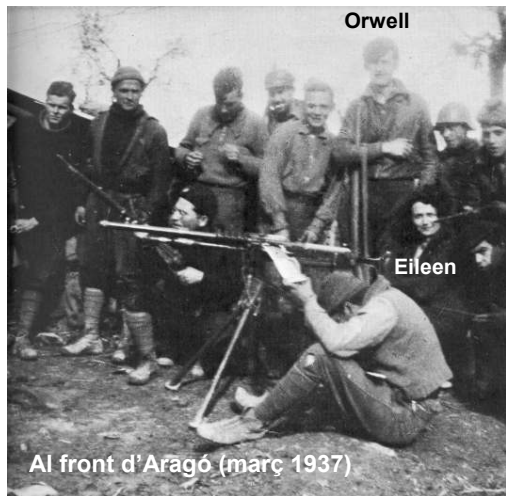
anglès Kopp, que ha estat detingut i torturat per la txeca comunista hispanosoviètica. Kopp va passar 18 mesos empresonat.

1938. Pel març pateix atacs de pneumònia i seqüeles de les ferides de guerra, tot ingressant de bell nou a l'hospital. Per l'abril publica *Homage to Catalonia (Homenatge a Catalunya)*: «El millor llibre que he escrit.», en diu. Només va vendre sis-cents exemplars durant els primers dotze anys posteriors a la seva edició. Eileen i Orwell arriben pel setembre a Marràqueix per passar una temporada de repòs en un clima més benigne. Abomina dels colonialismes britànic i francès al Marroc. Se sent atret per dones berbers amb les que manté algunes relacions [«Quan veus com subsisteix la gent i, encara més, amb quina facilitat mor, sempre és difícil de creure que camines entre éssers humans. (...) La gent de pell obscura viu al caire de l'invisible.»].

1939. Retorna a Anglaterra per primavera. Esclata la guerra. El pessimisme d'Orwell s'accentua.

1940. Pel gener acudeix a les oficines d'allistament per combatre contra els nazis, però és declarat no apte per qüestions físiques. Decideix d'abandonar ca seva al camp i traslladar-se a un pis a Londres [«Cal estar-se aquí mentre duri la guerra. No pots marxar-t'hi quan la gent pateix bombardeigs.»] Pel juny se suma a la Home Guard, cos d'ajuda als civils, amb el grau de sergent. Va ser assignat al nord de Londres i va romandre en aquesta institució fins 1943, any que va ser donat de baixa pel seu precari estat de salut. Apareix el seu llibre d'assaigs *Inside The Whale*.

1941. Publica *The Lion and the Unicorn: Socialism and the English Genius*. Coneix Arthur Koestler, amb qui estableix una cordial amistat. Per l'agost s'uneix a la plantilla de la BBC com a assistent de producció del Servei de Propaganda a la secció hindú; hi romandrà fins 1943.

RECORDANT ORWELL

1942. Sosté acalorades polèmiques amb els qui defensen una posició pacifista enfront de la guerra, especialment amb els seus amics anarquistes George Woodcock i Alex Comfort.

1943. Comença a col·laborar assíduament com a editor literari en el periòdic laboralista d'esquerre *Tribune* on escriu una columna titulada «*As I Please*» («*Com em ve de gust*»).

1944. Adopta un nin, Richard Horatio, gràcies als serveis socials britànics.

1945. Es converteix en periodista de guerra i es trasllada al París alliberat per cobrir els efectes de la guerra en la població. Després en farà el mateix desplaçant-se a Colònia, Salzburg, Nuremberg i Stuttgart [«Caminar per les ciutats alemanyes en runes és dubtar realment de la continuïtat de la civilització.»]. Coneix Hemingway a París, a qui li demana que li aconsegueixi una pistola, cosa que l'escriptor nord-americà va fer, perquè temia ser assassinat pels comunistes, ja que aleshores es produïen eliminacions de «contrarevolucionaris» significats. La salut d'Eileen empitjora i Orwell retorna precipitadament a Londres; el 29 de març Eileen morirà al quiròfan quan li realitzaven la histerectomia de dos tumors cancerígens a l'úter. A l'estiu apareix *Animal Farm* (*La revolta dels animals*), llibre que havia estat rebutjat per cinc editors, entre ells de bell nou el poeta T. S. Eliot; Orwell va pensar a publicar-la en una petita impremta anarquista que s'hi va oferir, però finalment va sortir a llum pel mateix editor d'*Homage to Catalonia*. Alguns van intentar de veure en la paròdia de la revolució russa un elogi del trotskisme, a la qual cosa Orwell posa fre: «Trotsky denuncia la dictadura russa des de l'exili, però probablement en sigui més responsable que cap altre home viu en l'actualitat, i no existeix cap seguretat que fos preferible a Stalin com a dictador, encara que sens dubte posseeix una ment molt més interessant.» Als EUA les dificultats

per trobar-ne editor van ser majors. Rebutjaren el manuscrit 18 editorials, els soviètics n'eren aleshores amics i els cercles intel·lectuals estaven molt controlats i influïts pels comunistes; no obstant això, l'obra va tenir un èxit immediat. Per primer cop Orwell està en voga i guanya considerables diners, destinant el primer xec a pagar deutes, finançar causes i ajudar autors que viuen en la pobresa.

1946. Vernon Richards, l'escriptor i fotògraf anarquista, editor de *Freedom*, pren una sèrie de fotografies d'Orwell, que més tard publicarà en un àlbum. Pel maig lloga una casa a Jura, una de les illes Hèbrides escoceses, on va viure fins poc abans de morir.

1947. Pensa a traslladar-se al sud dels EUA per descriure les dures condicions de vida dels seus habitants, quelcom de semblant al que havia fet en el seu primer llibre i en *The Road to Wigan Pier*, però n'ha d'abandonar el projecte degut a les pèssimes condicions de salut. Pel desembre ha d'ingressar al Hairmyres Hospital de Glasgow, on se li diagnostica tuberculosi al pulmó esquerre, havent de romandre-hi set mesos.

1949. Publica *1984*, amb un gran tiratge i èxit immediat. Per l'octubre es casa a l'hospital amb la periodista Sonia Brownell.

1950. El 21 de gener mor d'hemorràgia tuberculosa al londinenc University College Hospital.

A IZQUIERDA HUNDIDA

Comunicat de la xarxa de grups de Creu Negra Anarquista de la Península ibèrica i illes

A tots els rebels socials, a tots els que segueixen combatent en la barricada de l'Anarquia, a qui li interessi.

Nosaltres, la Creu Negra Anarquista, davant el vergonyós i patètic comunicat de la Secretaria Federal de Moviments Socials d'Esquerra Unida, volem manifestar la nostra estupefacció en veure fins on pot arribar l'afany de recuperació de l'«avantguarda» de la lluita extraparlamentària, per part d'Esquerra Unida, valent-se de la desgràcia dels companys detinguts a Grècia durant la cimera de la Unió Europea.

Per a nosaltres resulta totalment inadmissible que Esquerra Unida manifesti en el seu comunicat que els companys Carlos i Fernando són membres d'allò que l'Esquerra Unida anomena «manifestants antiglobalització», essent això totalment fals, ja que, com tothom sap, els nostres companys són anarquistes.

No entenem com aquests indesitjables d'Esquerra Unida tracten d'adquirir mèrits en l'àmbit de la lluita social d'una forma tan escandalosa i interessada. No entenem com Esquerra unitat port treure un comunicat de solidaritat amb els nostres companys anarquistes quan no fa molt temps, i en circumstàncies semblants, com van ser la detenció d'Eduardo García (aleshores militant anarquista com els companys Carlos i Fernando) i el seu alliberament posterior sota fiança, aquesta formació, juntament amb el PSOE i el PNB, van demanar la immediata revocació de la llibertat sota fiança i l'empresonament d'Eduardo, perquè, segons ells, aquest cas va despertar «alarma social». Com tothom sap, Eduardo va acabar empresonat tot just després que els partits polítics abans citats denunciessin el tema de l'alarma social.

El mateix passa amb el Codi Penal signat per Esquerra Unida, amb el qual nosaltres, els anarquistes, ens reprimeixen continuament; ens detenen, torturen i empresonen per un codi penal assumit per aquesta força política tan «democràtica» que ara denuncia la situació dels nostres companys.

Per tot això no podem consentir que pretenguin riure's de la gent que s'ho juga tot

lluny de parlaments i d'oficines luxoses, no podem tolerar que buidin de contingut la lluita dels nostres dos companys (lluita per la qual es troben presos a Grècia), presentant a l'opinió pública la història del manifestant antiglobalització; menteixen i saben que no s'ajusta en absolut a la realitat.

Els companys es traslladaren a Grècia a continuar la lluita per un món en anarquia, on una organització com Esquerra Unida no tindria lloc ni de lluny, on no hi existirien els partits polítics ni els sindicats, on no hi tindria cabuda codis penals com el signat per gent d'Esquerra Unida i pels quals molts companys i companyes es podrien a les presons espanyoles.

Som conscients que la «solidaritat» queda molt bé quan s'exerceix a milers de quilòmetres, però aquí, en aquesta guerra social que els anarquistes tenim declarada a tots els Estats (també als socialistes-comunistes), aquest concepte de solidaritat no en té cap sentit.

Un avís per a Esquerra Unida: us heu equivocat de ple tractant de recuperar quelcom que no té res a veure amb vosaltres i fareu bé a allunyar-nos de la nostra gent, no se us necessita ni se us vol, fora de la nostra vida... Venuts!

La sol·licitud de mediació que Esquerra Unida fa a les autoritats espanyoles ja és el sùmmum... A veure si us n'adoneu! Són anarquistes i, per tant, rebutgen tota mediació de l'Estat al que ells combaten i pel qual, en major o menor mesura, se n'hi troben privats de llibertat. No esperem res d'Esquerra Unida, per la seva natura són i seran els nostres enemics, això és així de senzill. Els anarquistes sense mediacions de cap partit lluitarem per la llibertat dels companys fins aconseguir que surtin al carrer.

**En lluita fins que tothom sigui lliure!
Pels companys detinguts a Grècia!
Visca l'Anarquia!**

Albacete, 28 de juny de 2003

**Coordinadora de grups de la CNA-ABC
de la Península Ibèrica i illes**

L'OCEÀ PACIFISTA

He de reconèixer que mai no he aconseguit ser un bon militant polític. Mai no li he demanat a ningú que em voti, ni he aconseguit donar això que es diu una bona bufetada. Temptacions he tingut d'ambdues coses. En alguna infausta ocasió he estat a punt de dir-li a la gent: «no es preocupin que això ho arreglo jo», i també recordo haver agafat qualcú per la solapa de la camisa, era el meu fill negant-se a menjar un dels meus delicats cuinats. Fins aquí el meu currículum militant.

Però aquestes incapacitats manifestes no autoritzen ningú a considerar-me pacifista. No sol passejar-me ni pel carrer ni per l'Índia vestit només amb una tovallola. Recordaran l'anècdota: tot estant en una animada bauxa els senyors del món repartint-se'l després de la Segona Guerra Mundial, Churchill es queixava a Stalin del fotimer de problemes que li ocasionava Gandhi, a la qual cosa el líder soviètic, incrèdul de tanta pusil·lanimitat, li va contestar: «Per què no l'afuselles?» Faig notar a un eventual lector distret que en la resposta del venerable Stalin hi ha un doble motiu d'indignació: proposar afusellar un sant com Gandhi i gosar tutejar algú tan admirable com Churchill, el nom de pila del qual m'abstinc a mencionar per col·laborar en la higiènica campanya anti tabac.

És clar que anys després l'irreverent Bertrand Russell va arriar un cop baix a la meva idolatria pel primer ministre britànic quan va citar el denigrant encapritxament que sir Churchill tenia amb Francisco Franco, a qui, segons cita lord Russell, va anomenar: «aquest gallard cavaller catòlic espanyol». S'ha de reconèixer que la idolatria si no impossible, és molt difícil. Però Churchill es va esforçar a esmenar-se, i en un creuer pel que havia estat Mare

Nostrum abans de ser el mar de la cadena Sol, va intentar de lligar-se Greta Garbo, la divina. I açò, endevini vostè com va acabar, doncs malament.

Greta va estar prop de morir esclafada contra la barana on se sol vomitar. Ennobleix Churchill la grandària de la seva heroïcitat i s'agraeix que una deessa no malvengui el que li

pugui quedar de la seva virginitat. Churchill mai, ni en els seus millors moments, no va ser el més gran al seu país, Chesterton li avantatjava en unes quantes lliures més de pes i en milers de talent.

Així és que tenim un Gandhi no afusellat per la gràcia de la monarquia churchilliana i un Stalin amb el gallet compulsiu. Es comprèn que el pacifisme no pugui tenir un caràcter universal. Pacífic pot ser un oceà, a condició que es tingui en compte que n'hi ha de procel·losa navegació. Va ser Vasco Núñez de Balboa, com és sabut, qui va batejar de pacífiques les aigües que eren a l'oest de la Sierra Madre. Però cal tenir en compte que aquest bon mariner venia de Bascònia, i naturalment tot li semblava pacífic. També se sap que el nostre *gudari*, després de l'agudesa de batejar un oceà, es va aixecar contra la monarquia hispànica i va decidir de fer-se oceà ell mateix, tot deixant de combatre i construint-se una cabana on es va instal·lar amb una voluptuosa nativa per a ser *hippy avant la lettre* i el primer insubmis. L'Ajuntament de Formentera li hi hauria de dedicar si més no una platja a tan insigne pioner.

De manera que hem demostrat que es pot ser pacífic i *hippy* i insubmis alhora, però no tots els avisats mariners han de portar sempre tovallola, aconseguir també una brúixola no fa nosa.

Ignasi de Llorens

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu

CNT-AIT: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu

=====

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
El Butlletí Estel Negre és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

=====

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ➡ **LOCAL:**
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ➡ **PERMANÈNCIES:**
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ➡ **TELÈFON:** (971) 719102
- ➡ **FAX:** (971) 716391
- ➡ **E-MAIL:**
estelnegre@nodo50.org
- ➡ **CORRESPONDÈNCIA:**
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears